

вавенъ. Нищо не говори. . . Отъ нашия бал-
конъ виси вжже. . .

(Всички се омълчаватъ. Не се погледватъ).

Елена. (Се затича къмъ гостната въ забрѣва).

Чапразовъ (я спира). Стой тукъ. Нека
иде баща ти!

Калина. (Въ недоумѣние). Изгледва, че е
крадецъ. Тѣй казватъ хората, дето сж го ви-
дѣли. . . билъ е въ гостната. Вързаль вжже
на балкона и по него е искалъ да слѣзе. Но
изтърваль се е. Вижете да не е обральный. . .

Чапразовъ. (Къмъ майката и бащата).
Идете и вижете отъ балкона.

(Старитѣ и Калина отиватъ въ гостната).

VII

(Чапразовъ и Елена сами. Мълчание.)

Чапразовъ. Тѣй а! Азъ съмъ лудъ.
Сега разбирамъ. Когато излѣзохъ да посре-
щамъ старитѣ — ти си го пуствнала..

(Мълчание).

VIII.

(Връщатъ се Пѣстрагановъ и жена му)

Пѣстрагановъ. Тѣй е! Крадецътъ е
билъ въ гостната. Ето и шапката му. Той
лежи въ кърви.

Чапразовъ. Разбрахте ли какъ се
казва?

Пѣстрагановъ. Казвахъ, че билъ
нѣкой си Самокосовъ.

Чапразовъ. (Въ полуда, съ изваденъ ре-
волверъ). Това е любовника на дъщеря ви,